

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 października 2005 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie
w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia WSA	Grażyna Śliwińska
Sędziowie :	Sędzia WSA	Pamela Kuraś-Dębecka
	Sędzia WSA	Izabela Głowacka-Klimas (spr.)

Protokolant: Jan Czarnacki

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25 października 2005 r.

sprawy ze skargi Zakładu Projektowania i Usług T - A. B

Sp. z o.o. z siedzibą w O

na bezczynność Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki

w przedmiocie wydania koncesji na obrót gazem ziemnym z zagranicą

oddala skargę

... zgodność z oryginałem
Na oryginale właściwe podpisy

UZASADNIENIE

Zawiadomieniem z dnia 18 stycznia 2005r. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (zwany dalej prezes URE) pozostawił bez rozpoznania wniosek Zakładu Projektowania i Usług T „A. B ” Spółka z o.o. o udzielenie koncesji na obrót gazem ziemnym z zagranicą. W uzasadnieniu podano między innymi, że:

Na wniosek strony złożony w dniu 15 listopada 2004 r. na podstawie art. 61 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego oraz art. 32 ust. 1 pkt 4 i ust. 2 ustawy - Prawo energetyczne, zostało wszczęte postępowanie administracyjne w sprawie udzielenia przedsiębiorcy - Zakładowi Projektowania i Usług T „A. B ” Sp. z o.o., koncesji na prowadzenie działalności gospodarczej polegającej na obrocie gazem ziemnym z zagranicą

Z uwagi na fakt, iż przesłany do Prezesa URE wniosek zawierał braki, w toku postępowania, pismem z dnia 29 listopada 2004r. Nr DPE-4112-124(2)/W/1/2004/1097/AS a następnie pismem z dnia 16 grudnia 2004r. Nr DPE-4412-124(4)/W/1/2004/1097/AS, stosownie do postanowień art. 35 ust. 1 ustawy - Prawo energetyczne oraz art. 50 ust. 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, wezwano przedsiębiorcę do uzupełnienia wniosku w terminie 7 dni od dnia otrzymania ww. pisma, o dokumenty potwierdzające spełnianie warunków otrzymania koncesji określonych w art. 33 ust. 1 i 3 ustawy - Prawo energetyczne. Jednocześnie Strona została pouczone, iż zgodnie z art. 50 pkt 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, nieudzielenie odpowiedzi na ww. pismo w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania spowoduje pozostawienie podania bez rozpatrzenia. W odpowiedzi na powyższe pisma zawierające prośbę min. w zakresie wskazania rodzajów podmiotów zainteresowanych odbiorem paliw gazowych, dokonania charakterystyki planowanej działalności, w szczególności w kontekście przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 24 października 2000r. w sprawie

minimalnego poziomu dywersyfikacji dostaw gazu z zagranicy (Dz. U. Nr 95, poz. 1042), określenia dostawców gazu ziemnego z zagranicy, jak również zasad dokonywania rozliczeń z odbiorcami oraz kwestii zapewnienia im ciągłości dostaw, określenia wielkości środków finansowych przeznaczonych na prowadzenie planowanej działalności, jak również potwierdzenia ze strony przedsiębiorstwa sieciowego możliwości świadczenia na rzecz spółki usługi przesyłu gazu - spółka odmówiła udzielenia odpowiedzi na większość z zadanych pytań zasłaniając się tajemnicą handlową, natomiast w odniesieniu do pytania dotyczącego wielkości posiadanych środków finansowych, przedsiębiorca ograniczył się do zdawkowego wyjaśniania przyczyn wykazywanej w kolejnych latach straty na działalności gospodarczej, nie udzielając jednakże odpowiedzi na pytanie odnoszące się do skali środków przeznaczonych na prowadzenie działalności w zakresie obrotu gazem ziemnym za zagranicą.

Zgodnie natomiast z treścią art. 50 pkt 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, przed podjęciem decyzji w sprawie udzielenia koncesji lub jej zmiany organ koncesyjny może wezwać wnioskodawcę do uzupełnienia, w wyznaczonym terminie, brakującej dokumentacji poświadczającej, że spełnia on warunki określone przepisami prawa, wymagane do wykonywania określonej działalności gospodarczej, pod rygorem pozostawienia wniosku bez rozpatrzenia

W związku z tym, że wniosek strony o udzielenie koncesji nie zawiera informacji i dokumentów wystarczających do oceny czy wnioskodawca spełnia warunki otrzymania koncesji określone w art. 33 ust. 1 i 3 ustawy - Prawo energetyczne, które to informacje są niezbędne do rozpatrzenia sprawy, a pomimo dwukrotnego wezwania do uzupełnienia braków nie zostały nadesłane żądane wyjaśnienia, pozostawiono wniosek bez rozpatrzenia.

W dniu 18 lutego 2005r. wnioskodawca złożył zażalenie na bezczynność organów - Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki. Zażalenie zostało skierowane do Ministra Gospodarki i Pracy. W uzasadnieniu podano między innymi, że:

Jako podstawa pozostawienia wniosku bez rozpatrzenia został przywołany przez URE art. 50 pkt 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej ustalający, że przed podjęciem decyzji w sprawie udzielenia koncesji lub jej zmiany organ

koncesyjny może wezwać wnioskodawcę do uzupełnienia, w wyznaczonym terminie, brakującej dokumentacji poświadczającej, że spełnia on warunki określone przepisami prawa, wymagane do wykonywania określonej działalności gospodarczej, pod rygorem pozostawienia wniosku bez rozpatrzenia.

Zwrócić należy zatem uwagę, że przepis ten nakłada na przedsiębiorcę obowiązek uzupełnienia na żądanie organu dokumentacji poświadczonej, spełnia on warunki określone przepisami prawa.

Podkreślić należy, że żądania Prezesa URE dotyczyły spraw nie objętych przepisami prawa w zakresie udzielenia koncesji - były zatem bezprawne.

Działanie Prezesa URE polegające na pozostawieniu wniosku bez rozpatrzenia traktujemy jako typową „grę na zwłokę”, uprawianą przez ten Organ w stosunku do naszej spółki, bowiem działalność nasza w szczególny sposób przeszkadza spółkom nomenklaturowym popieranym przez Prezesa URE.

Strona przyjmuje zatem prawną obronę swego interesu prawnego przez wniesienie skargi na bezczynność organu Prezesa URE do organu wyższego stopnia Ministra Gospodarki i Pracy.

Przywołuje tu Komentarz Prof. Adamiak do K.p.a. z wyd. 6, wyd. CM. Beck, str. 360, przypis 5.

„Przyjęte rozwiązanie nie pozbawia strony możliwości prawnej obrony własnego interesu prawnego. W razie bowiem pozostawienia przez organ podania bez rozpoznania strona może podjąć obronę przed bezczynnością, składając zażalenie do organu wyższego stopnia (art. 37 § 1), a następnie w razie nieuwzględnienia zażalenia skargę do wojewódzkiego sądu administracyjnego. Podkreślił to SN w uchwale z 8.6.2000 r., III ZP 11/00 (OSN 2000, Nr 19, poz. 702): „(...) w każdym przypadku, gdy organ <<pozostawia podanie bez rozpoznania>> (art. 64 § 1 i § 2 k.p.a.), osobie, która zarzuca, organowi administracji publicznej naruszenie prawa, polegające na bezczynności organu wobec zaniechania wszczęcia jurysdykcyjnego postępowania administracyjnego na podstawie wniesionego przez nią podania (żądania), przysługuje - na ogólnych zasadach - skarga do Naczelnego Sądu Administracyjnego na podstawie art. 17 ustawy z 11 maja 1995 r. o Naczelnym Sądzie Administracyjnym (Dz.U. Nr 74, poz. 368

ze zm.), która powinna być wniesiona z zachowaniem trybu określonego w art. 34 tej ustawy".

W odpowiedzi na zażalenie, pismem z dnia 27 kwietnia 2005r. Minister Gospodarki i Pracy wyjaśnił szczegółowo wnioskodawcy podstawy prawne żądania udzielenia następujących informacji przez URE:

1. szczegółowej charakterystyki prowadzenia działalności, w tym określenia dostawców gazu ziemnego z zagranicy,
2. zapewnienia odbiorcom ciągłości dostaw paliw gazowych, w tym potwierdzenia przez przedsiębiorstwo sieciowe możliwości świadczenia na rzecz wnioskodawcy usługi przesyłu gazu.

Powołując się odpowiednio na przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 24 października 2000r. w sprawie minimalnego poziomu dywersyfikacji dostaw gazu z zagranicą (Dz.U. z 2000 r. Nr 95, poz. 1042) - § 1 ust. 1 i 2, w których to przepisach Rada Ministrów określiła maksymalny udział gazu importowanego z jednego kraju pochodzenia, w stosunku do całkowitej wielkości gazu importowanego w danym roku. Przypis ten stosuje się odpowiednio do przedsiębiorstw energetycznych, którym będą wydawane koncesje na prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie obrotu hurtowego gazem ziemnym z zagranicą. Powyższe przepisy jednoznacznie wskazują, iż w przypadku ubiegania się przez przedsiębiorstwo energetyczne o udzielenie koncesji na obrót gazem ziemnym z zagranicą, niezbędne jest przedstawienie, ze względu na konieczność uwzględnienia przez Prezesa URE dywersyfikacji źródeł gazu i bezpieczeństwa energetycznego - informacji o kraju pochodzenia paliwa gazowego.

W odniesieniu żądania drugiej informacji należy stwierdzić, że:

URE udziela koncesji wnioskodawcy, który ma możliwości techniczne prawidłowego wykonywania działalności gospodarczej. Żądanie przedstawienia informacji o możliwości przesłania przez przedsiębiorstwo sieciowe ilości gazu, która miałaby być zakupiona przez wnioskodawcę i dostarczona do odbiorców tego gazu jest wypełnieniem dyspozycji powołanego przepisu art. 33 ust. 1 pkt 3 ustawy. W tym kontekście należy zauważyć, iż obowiązek świadczenia usługi przesyłowej przez przedsiębiorstwa energetyczne zajmujące się przesyłem

i dystrybucją paliw gazowych ograniczony jest do paliwa gazowego dostarczanego z terytorium kraju. W odniesieniu do przesyłania paliwa gazowego z terytorium innego państwa obowiązek ten ograniczony jest tylko do przypadków, w których właściwe organy tego państwa nałożyły na działające w tym państwie przedsiębiorstwa energetyczne taki obowiązek (por. art. 4 ust. 4 ustawy Prawo energetyczne). Nadmienić również należy, iż zgodnie z art. 37 ust. 1 pkt 5 lit. a) Prawa energetycznego, koncesja powinna określać warunki wykonywania działalności nią objętej, mające na celu właściwą obsługę odbiorców w zakresie zapewnienia zdolności do dostarczania paliw lub energii w sposób ciągły i niezawodny przy zachowaniu wymagań jakościowych. Tak więc, wobec niedostarczenia przez ZPiUT A. B Sp. z o.o. powyższych informacji, określenie warunków koncesyjnych w omawianym zakresie stało się niemożliwe.

Skargę na bezczynność organu - Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie złożył Zakład Projektowania i Usług T A. B Sp. z o.o., zwany dalej skarżącym. W uzasadnieniu podano między innymi, że:

Jako podstawa pozostawienia wniosku bez rozpatrzenia został przywołany przez URE art. 50 pkt 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej ustalający, że przed podjęciem decyzji w sprawie udzielenia koncesji lub jej zmiany organ koncesyjny może wezwać wnioskodawcę do uzupełnienia, w wyznaczonym terminie, brakującej dokumentacji poświadczającej, że spełnia on warunki określone przepisami prawa, wymagane do wykonywania określonej działalności gospodarczej, pod rygorem pozostawienia wniosku bez rozpatrzenia.

Zwrócić należy zatem uwagę, że przepis ten nakłada na przedsiębiorcę obowiązek uzupełnienia na żądanie organu dokumentacji poświadczonej, że spełnia on warunki określone przepisami prawa.

Podkreślić należy, że żądania Prezesa URE dotyczyły spraw nie objętych przepisami prawa w zakresie udzielenia koncesji - były zatem bezprawne.

Skarżący podjął zatem prawną obronę naszego interesu prawnego przez wniesienie skargi na bezczynność organu Prezesa URE do organu wyższego stopnia Ministra Gospodarki i Pracy.

Przywołał tu Komentarz prof. Adamiak do Kpa z wyd. 6 C.H. Beck str. 360, przypis 5., który został przytoczony również w zażaleniu skierowanym do Ministra Gospodarki i Pracy.

W odpowiedzi na skargę Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wniósł o jej oddalenie. W uzasadnieniu podał argumenty podniesione przez Ministra Gospodarki i Pracy w odpowiedzi na zażalenie.

Na rozprawie w dniu 25 października 2005r. organ zmodyfikował swoje stanowisko wnosząc o odrzucenie skargi z uwagi na niewyczerpanie trybu przewidzianego w k.p.a., gdyż Minister Gospodarki i Pracy nie jest organem wyższego stopnia w rozumieniu art. 37 k.p.a. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki nie jest organem nadzorowanym ani podległym żadnemu ministrowi, a kontrolę nad wydanymi aktami sprawuje wyłącznie Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zgodnie z art. 30 ust. 2 prawa energetycznego.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 1 § 1 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz.U. Nr 153, poz. 1269) sądy administracyjne sprawują wymiar sprawiedliwości przez kontrolę działalności administracji publicznej, przy czym w świetle § 2 powołanego wyżej artykułu kontrola ta sprawowana jest pod względem zgodności z prawem, jeżeli ustawy nie stanowią inaczej. Innymi słowy, wchodzi tutaj w grę kontrola aktów lub czynności z zakresu administracji publicznej dokonywana pod względem ich zgodności z prawem materialnym, przepisami procesowymi, nie zaś według kryteriów słusznościowych.

Ponadto, co wymaga podkreślenia, Sąd rozstrzyga w granicach danej sprawy nie będąc jednak związany zarzutami i wnioskami skargi oraz powołaną podstawą prawną (art. 134 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002r. prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi). Rozpoznając sprawę w świetle powołanych wyżej kryteriów, skarga nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie należy podnieść, że Wojewódzki Sąd Administracyjny nie podzielił poglądu organu, jakoby skarga winna ulec odrzuceniu z uwagi na niewyczerpanie trybu przewidzianego w art. 37 § 2 k.p.a. W ocenie Sądu Minister Gospodarki i Pracy jest organem administracji wyższego stopnia w stosunku do Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki. Wynika to wprost z § 1 ust. 5 pkt 2 Rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 11 czerwca 2004r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Gospodarki i Pracy (Dz.U. Nr 134, poz. 1428). Tak więc skarżący wyczerpał tryb przewidziany art. 37 k.p.a.

Przechodząc do meritum sprawy należy zauważyć, iż w ocenie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie Prezes Urzędu Regulacji Energetyki nie pozostawał w beczynności. Od chwili złożenia wniosku przez skarżącego, do czasu wydania zawiadomienia o pozostawieniu bez rozpatrzenia wniosku organ dążył do załatwienia sprawy. Organ dwukrotnie pismem z dnia 29 listopada 2004r. oraz pismem z dnia 16 grudnia 2004r. wzywał skarżącego na podstawie art. 50 pkt 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej (Dz.U. Nr 173, poz. 1897) do przedłożenia dodatkowych informacji i dokumentów w celu uprawdopodobnienia, że wnioskodawca spełnia wymagane prawem warunki określone w art. 33 ust. 1 ustawy – Prawo energetyczne. W obydwu pismach znajdowała się informacja organu, że w przypadku nienadesłania żądanych dokumentów i wyjaśnień w terminie 7 dni licząc od dnia otrzymania pisma – wniosek w sprawie udzielenie koncesji na prowadzenie działalności w zakresie obrotu gazem ziemnym z zagranicą zostanie pozostawiony bez rozpoznania.

Mimo powyższych wezwań skarżący nie udzielił w pełnym zakresie żądanych informacji uniemożliwiając, w ocenie Sądu, w ten sposób rozpatrzenie swojego wniosku. W doktrynie wątpliwości interpretacyjne wywołuje sformułowanie „podanie pozostawia się bez rozpoznania”. Reprezentowany jest pogląd, wedle którego pozostawienie podania bez rozpoznania następuje w formie decyzji potwierdzonej między innymi w wyroku NSA z 16 kwietnia 1986 r. III SAB 14/85. Wedle natomiast drugiego poglądu reprezentowanego między innymi przez W. Dawidowicza „pozostawienie podania bez rozpoznania oznacza stwierdzenie przez organ administracji publicznej (w drodze sporządzenia odpowiedniej

adnotacji), że podanie zawiera wadę określoną a art. 64 kpa i że wskutek tego stało się bezskuteczne z mocy prawa. W powyższej konstrukcji nie ma zatem miejsca dla jakichkolwiek „decyzyjnych” czynności organu administracji publicznej” (Dawidowicz Zarys procesu administracyjnego s. 89), potwierdzony wyrokiem NSA z 3 lutego 1992 r. IV SA 1377/91.

Mając powyższe na względzie należy przyjąć, że Prezes URE zastosował prawidłową formę dla pozostawienia podania (wniosku skarżącej) bez rozpoznania, informując o tym stronę w zawiadomieniu.

Powracając do meritum sprawy należy wskazać, że zgodnie z art. 32 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997r. prawo energetyczne, uzyskanie koncesji wymaga wykonywania działalności gospodarczej w zakresie obrotu paliwami i energią – w tym wypadku paliwami gazowymi.

Zgodnie z art. 35 ust. 1 ustawy prawo energetyczne wniosek o udzielenie koncesji powinien zawierać w szczególności:

- 1) oznaczenie wnioskodawcy i jego siedziby lub miejsca zamieszkania, a w razie ustanowienia pełnomocników do dokonywania czynności prawnych w imieniu przedsiębiorcy - również ich imiona i nazwiska;
- 2) określenie przedmiotu oraz zakresu prowadzonej działalności, na którą ma być wydana koncesja, oraz projekt planu, o którym mowa w art. 16;
- 3) informacje o dotychczasowej działalności wnioskodawcy, w tym sprawozdania finansowe z ostatnich 3 lat, jeżeli podmiot prowadzi działalność gospodarczą;
- 4) określenie czasu, na jaki koncesja ma być udzielona, wraz ze wskazaniem daty rozpoczęcia działalności;
- 5) określenie środków, jakimi dysponuje podmiot ubiegający się o koncesję, w celu zapewnienia prawidłowego wykonywania działalności objętej wnioskiem;
- 6) numer w rejestrze przedsiębiorców albo ewidencji działalności gospodarczej oraz numer identyfikacji podatkowej (NIP).

Użycie przez ustawodawcę sformułowania w szczególności wskazuje, że nie jest to katalog zamknięty.

I tak w wypadku koncesji w zakresie obrotu gazem ziemnym z zagranicą – w ocenie Sądu, URE może żądać w celu wydania koncesji określenia dostawców gazu ziemnego z zagranicy. Z art. 32 ust. 2 ustawy prawo energetyczne wynika, że:

„koncesje na prowadzenie działalności, o której mowa w ust. 1 pkt 4, w zakresie obrotu gazem ziemnym z zagranicą, będą wydawane z uwzględnieniem dywersyfikacji źródeł gazu oraz bezpieczeństwa energetycznego. Na podstawie art. 32 ust. 5 ustawy - Prawo energetyczne Rada Ministrów w rozporządzeniu z dnia 24 października 2000r. w sprawie minimalnego poziomu dywersyfikacji dostaw gazu z zagranicy (Dz.U. z 2000 r. Nr 95, poz. 1042) określiła w § 1 w ust. 1 tego rozporządzenia maksymalny udział gazu importowanego z jednego kraju pochodzenia, w stosunku do całkowitej wielkości gazu importowanego w danym roku. Stosownie zaś do przepisu § 1 ust. 2 powołanego wyżej rozporządzenia, przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do przedsiębiorstw energetycznych, którym będą wydawane koncesje na prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie obrotu hurtowego gazem ziemnym z zagranicą.

Powyżej przywołane przepisy jednoznacznie wskazują, że w przypadku ubiegania się przez przedsiębiorstwo energetyczne o udzielenie koncesji na obrót paliwami gazowymi z zagranicą niezbędne jest przedstawienie, ze względu na konieczność uwzględniania przez Prezesa URE dywersyfikacji źródeł gazu i bezpieczeństwa energetycznego - informacji o kraju pochodzenia paliwa gazowego.

W ocenie składu orzekającego organ mógł domagać się również przedłożenia informacji o możliwości świadczenia przez przedsiębiorstwo sieciowe na rzecz wnioskodawcy usługi przesyłu gazu. Zgodnie z art. 33 ust. 1 pkt 3 ustawy - Prawo energetyczne Prezes URE udziela koncesji wnioskodawcy, który ma możliwości techniczne prawidłowego wykonywania działalności gospodarczej. Żądanie przedstawienia informacji o możliwości przesłania przez przedsiębiorstwo sieciowe ilości gazu, która miałaby być zakupiona przez Skarżącego i dostarczona do odbiorców tego gazu jest wypełnieniem dyspozycji powołanego przepisu art. 33 ust. 1 pkt 3 ustawy - Prawo energetyczne. W tym kontekście należy zauważyć, iż obowiązek świadczenia usługi przesyłowej przez przedsiębiorstwa energetyczne zajmujące się przesyłem i dystrybucją paliw gazowych ograniczony jest do paliwa

gazowego dostarczanego z terytorium kraju. W odniesieniu do przesyłania paliwa gazowego z terytorium innego państwa obowiązek ten ograniczony jest tylko do przypadków, w których właściwe organy tego państwa nałożyły na działające w tym państwie przedsiębiorstwa energetyczne taki obowiązek (por. art. 4 ust. 4 ustawy - Prawo energetyczne w wersji obowiązującej w dacie wydania zawiadomienia. Nadmienić również należy, iż zgodnie z art. 37 ust. 1 pkt 5 lit. a) ustawy - Prawo energetyczne, koncesja powinna określać warunki wykonywania działalności nią objętej, mające na celu właściwą obsługę odbiorców w zakresie zapewnienia zdolności do dostarczania paliw lub energii w sposób ciągły i niezawodny przy zachowaniu wymagań jakościowych. Tak więc, wobec niedostarczenia przez Skarżącego powyższych informacji, określenie warunków koncesyjnych w omawianym zakresie, w ocenie Sądu, było niemożliwe.

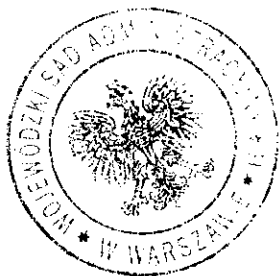
Ponadto należy podkreślić, że Prezes URE ma podstawie art. 28 może żądać od przedsiębiorstwa energetycznego informacji dotyczących prowadzonej działalności, w tym informacji o projektach inwestycyjnych przedsiębiorstwa energetycznego, z zachowaniem przepisów o ochronie informacji niejawnych i innych informacji prawnie chronionych. Przepis ten jednoznacznie zobowiązuje przedsiębiorstwo energetyczne do ujawnienia Prezesowi URE informacji prawnie chronionych, w tym informacji stanowiących tajemnicę przedsiębiorstwa, zobowiązując równocześnie Prezesa URE do przestrzegania ograniczeń w ujawnianiu tych informacji.

W ocenie Sądu niezasadnym jest utożsamianie pozostawienia wniosku bez rozpoznania z instytucją odmowy udzielenia koncesji. Art. 50 pkt 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej daje podstawy do pozostawienia wniosku o udzielenie koncesji bez rozpatrzenia w sytuacji, gdy wnioskodawca nie przedstawi informacji niezbędnych do merytorycznego ustosunkowania się do złożonego wniosku. Organ koncesyjny nie ma wówczas podstaw, aby ocenić, czy wnioskodawca spełnia warunki do udzielenia koncesji czy też nie. Tym samym w takich sytuacjach nie sposób jest ustalić przyczyny odmowy udzielenia koncesji. Natomiast odmowa udzielenia koncesji, o której mowa w art. 33 ust. 5 Prawa energetycznego,

jest konsekwencją ustaleń poczynionych przez organ koncesyjny w trakcie postępowania administracyjnego i uznania przez ten organ, że wnioskodawca nie spełnia wymaganych przepisami prawa warunków do udzielenia koncesji. Podkreślić należy, iż regulacja przewidziana w art. 50 pkt 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej nie stanowi przeszkody do ponownego złożenia wniosku przez przedsiębiorcę i uzupełnienia tego wniosku o żądane informacje.

W ocenie Sądu brak chociażby dwóch wyżej wymienionych i omówionych informacji uzasadniał pozostawienie wniosku bez rozpoznania.

Biorąc powyższe pod uwagę na zasadzie art. 151 p.p.s.a. orzeczono, jak w sentencji.

Za zgodność z oryginałem
Na oryginale właściwe podpisy

A handwritten signature in black ink, consisting of a stylized, cursive script.